

Livets kommode

Mon ikke de fleste kommoder
Har noget der roder
Og andet i fineste orden
Fordelt efter sorten
Noget der er gemt
Og noget der er glemt
Noget der var en gang
En gulnet lejlighedssang
En runken lakridsstang
Eller en rusten papegøjetang

Kommoden kan rumme møl
Men sjældent føl
Tøjet bliver mærket
Når hele værket
Er tilendebragt
Og fuldbragt
Når møllene kan læne sig tilbage
Når der ikke er mere at tage
Når der intet er tilbage at smage
Når møllene kun kan klage
Over den store gave
Der giver dem dårlig mave

Kommoden har plads til spil
Som ingen længere kender til
De minder om gamle dage
Men der findes ingen mage
Ingenting der ligner
Ingenting der velsigner
Med et regelsæt
Man må nøjes med et simpelt gæt
Det hele bliver lidt flovt
Og overhovedet ikke nær så sjovt
Som man havde troet
Da man omsider fik snoet
Det ene fra det andet
Uden at få det hele blandet
Nej det kan af og til skuffe
Hvad man finder i en kommodeskuffe

Kommoder kan bugne af breve
Som ofte kan kræve
En kæmpe tålmodighed
Og udstrakt pertentlighed
Hvis indholdet skal forstås i den rette ånd
Uden mistro tvivl og andre bånd
Ordene kan være
Sjuskede og svære
Ja umulige at tyde

Og måske vil man nyde
Ikke at kende til indholdet
Som måske en gang har forvoldet
En krise mellem slægter
Mellem parter der ægter
Hinanden
Med forstanden
Men uden passionen
Og tager fejl af situationen

Men glem det hele igen
Og læg dog bare brevene hen
I mørket og støvet
Hvor de ikke bliver berøvet
Deres hemmelighed
Som måske varer ved
Gennem generationer
I utallige kombinationer

Lugten i skufferne fremkalder minder
Fra tiden der var og som altid forsvinder
En stemning af noget glemt
En fornemmelse af noget gemt
Beklemt, forstemt
Men også bekendt
En historie om livet
Som det nu blev givet

Kommodens indhold er uden ende
Men hver detalje kan hurtigt tænde
Erindringens lysende lue
Og bringe nyt liv ind i en stue
Så man forstår at det der var
Også i morgen er noget der har
Betydning for dagen og vejen
Lige fra brødet og leverpostej
Til forhold af højeste prioritet
I form af livskvalitet
Og identitet

At vi trods alt hvad der end er sket
Foruden det vi ikke har set
I kommodens mange gemmer
Ikke glemmer men snarere fornemmer
At vi i sidste ende alligevel
Kan få lov at finde lidt af os selv